

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2008

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού

Έφημερίου Ι.Ν. Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Γλυκῶν Νερῶν

3 Αὐγούστου, Κυριακὴ Ζ' Ματθαίου, (Ἀπόστολος: Ρωμ. 15, 1-7)

«Ὁφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ ἵνα ἀρέσωμεν τῷ πλησίον ἡμῶν εἰς τὸ ἀγαθόν, πρὸς οἰκοδομήν».

Ἀδελφοί μου, τὰ πιὸ θαυμάσια πράγματα καὶ κτίσματα, ἄψυχα καὶ μὴ, γίνονται μὲ τὴν τέχνη τῆς ἀγάπης, πὺν μόνο χτίζει καὶ ποτὲ δὲν γκρεμίζει. Τὴν ἀγάπη πὺν ἔμπνέει καὶ καθοδηγεῖ, φωτίζει καὶ ἀνυψώνει, πὺν «μακροθυμεῖ καὶ χρηστεύεται», πὺν «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς». Μὲ αὐτὴν τὴν προοπτικὴ δικαιώνεται ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου, σύμφωνα μὲ τὸν ὅποιο ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ εἶναι ἀρεστὸς στὸν ἄλλο καὶ νὰ συντελῆ στὸ καλὸ του καὶ νὰ τὸν οἰκοδομῆ στὴν ἀρετῆ.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι, ἀγαπητοί μου, ἕνα κρᾶμα ἀπὸ ἰκανότητες καὶ ἀδυναμίες, ἀπὸ πλεονεκτήματα καὶ μειονεκτήματα. Ἄλλοτε νοιώθει δυνατὸς καὶ γενναῖος, ἄλλοτε πάλι ὄχι· ἄλλοτε εἶναι δύναμη, ἄλλοτε πάλι ἀδυναμία, ἅγιος καὶ ἁμαρτωλός, στρατιώτης καὶ λιποτάκτης, μέγας καὶ μικρός. Ὅσο εἶναι ἰσχυρὸς καὶ δυνατὸς πρέπει νὰ οἰκοδομῆ καὶ νὰ ἐνισχύη τοὺς ἀδύνατους στὴν πίστη. Ὡς ἁμαρτωλὸς πὺν συναισθάνεται τίς ἀτέλειές του ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἠθικὴ ἐνίσχυση τῶν ἄλλων. Στὴν πρώτη περίπτωση «ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν». Στὴν δεύτερη περίπτωση «ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πόλις ὄχυρὰ καὶ ὑψηλὴ» (Παρ. 18-19).

Ἡ χριστιανικὴ οἰκοδομὴ εἶναι ὑποχρέωση ὅλων μας, ὑποχρέωση τοῦ κάθε χριστιανοῦ. Νὰ οἰκοδομῆ καὶ νὰ οἰκοδομηται, νὰ προσφέρει καὶ νὰ παίρνη· νὰ διδάσκη καὶ νὰ διδάσκεται, νὰ συμβουλεύη καὶ νὰ συμβουλεύεται. «Πάντα πρὸς οἰκοδομὴν γινέσθω» (Α' Κορινθ.- 14-26). Ὅποιος ἀγαπᾶ ξέρει νὰ προσφέρεται, δὲν εἶναι φίλαυτος, γιατί ἡ φιλαυτία σκοτώνει τὴν ἀγάπη. Τέλειο παράδειγμα ὁ Κύριός μας Ἰη-

σοῦς, ὁ ὁποῖος «οὐχ ἑαυτῷ ἤρρεσεν, ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, οἱ ὄνειδισμοὶ τῶν ὄνειδίζοντων σε, ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ» (Ρωμ. 15-3).

Ὅμως γιὰ τὸ ἔργο τῆς οἰκοδομῆς χρειάζονται ὑλικά, χρειάζεται τέχνη καὶ ἐπιστήμη, γνώση καὶ ἐπιμονή. Δὲν πρέπει νὰ κάνουμε ὅσα ἀρέσουν μόνο σ' ἐμᾶς, ἀλλ' ὅσα ἀρέσουν στοὺς ἀδελφούς μας: «Ἐκαστος ὑμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν». Ὅμως ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις, πού πρέπει ἀνοχή καὶ μακροθυμία νὰ ἐπιδείξουμε. Καὶ τότε· ἄς μὴ διστάσουμε «μετά, πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος καὶ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφεσ. 4, 2-3) νὰ βαστάζουμε τὰ ἀσθενήματα αὐτῶν. Ἐπίκαιρος καὶ ἐδῶ ἡ Παύλεια ὑπόδειξη καὶ προτροπή «νουθετεῖτε τοὺς ἀτάκτους, παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους, ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν, μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας» (Α' Θεσ. 5, 14 - 15), μιμούμενοι τὸν Οὐράνιο Πατέρα πού «ἀνατέλλει τὸν ἥλιον Αὐτοῦ ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους» (Ματθ. 5 - 45).

Ἡ ἀνοχή, ἡ μακροθυμία καὶ ἡ ἀνεξικακία πρὸς τοὺς ἀδυνάτους στὴν πίστη, πρὸς ἀδιαφόρους γιὰ τὴν ἀρετή, πρὸς τοὺς ἀπαθεῖς γιὰ ὅσα συμβαίνουν γύρω τους προβάλλεται ὡς καθῆκον χριστιανικό. Καθῆκον καθημερινὸ καὶ διαρκές «μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 4, 13) «ἀλλὰ καὶ συμπολιταὶ τῶν ἁγίων... ἐπικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν» (Ἐφεσ. 2-20). Ἀδελφοί, προσοχή· «ἕκαστος ἐξ ἡμῶν βλεπέτω πῶς ἐπικοδομεῖ».

6 Αὐγούστου, Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ σημερινὴ Δεσποτικὴ γιορτὴ, ἀδελφοί, μᾶς προκαλεῖ καὶ μᾶς προσκαλεῖ νὰ ἀνεβοῦμε στὸ ὄρος Κυρίου καὶ νὰ δοῦμε τὴν δόξα τοῦ Ἰησοῦ, νὰ δοῦμε τὴν λαμπρότητα τοῦ προσώπου Αὐτοῦ καὶ «νὰ εὐρεθῶμεν φωτοφανεῖς», «ἀλλοιωθέντες τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν ἐκ τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεταμορφώσεως».

Δὲν ὑπάρχει τροπάριο τῆς γιορτῆς ποὺ νὰ μὴν ἀντανακλᾷ τὸ Θεῖο φῶς μὲ τὸ ὁποῖο ἔλουσε ὁ Κύριος τοὺς τρεῖς ἐκ τῶν προκρίτων μαθητῶν· «Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, Φῶς Πατρὸς ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτί σου σήμερον ἐν Θαβωρίῳ. Φῶς εἶδομεν τὸν Πατέρα, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν κτίσιν».

Γιατί μεταμορφώθηκε ὁ Ἰησοῦς, ἀδελφοί; Τὸ Συναξάριο τῆς ἡμέρας μᾶς πληροφορεῖ σχετικᾶ. Ὁ Κύριός μας πρὶν τὸ πάθος Του ἔλεγε στοὺς μαθητές Του γιὰ τὴν σύλληψή Του, τὰ πάθη καὶ τὴν Σταύρωσή Του, ἀκόμη δὲ καὶ γιὰ τοὺς διωγμοὺς κατὰ τῶν μαθητῶν Του καὶ τὸ μῖσος ποὺ θὰ εἰσέπρατταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Γιὰ νὰ μὴν ἀπογοητευθοῦν λοιπόν, βλέποντας ὅλα αὐτὰ νὰ ἐπαληθεύονται, καὶ ἐγκαταλείψουν τὸ ἔργο τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ κρατήσουν βέβαιη καὶ σταθερὴ τὴν ἐλπίδα σ' ὅσα οὐράνια τοὺς ὑποσχέθηκε, μεταμορφώθηκε καὶ τοὺς ἔδειξε τὴν δόξα Του, ὅση βέβαια μποροῦσαν νὰ δοῦν, καὶ ἐπίστηκαν. Βεβαιώθηκαν ὅτι ἡ δόξα Του δὲν θὰ Τὸν ἐγκαταλείψει, ἀλλὰ μὲ αὐτὴν καὶ πάλι θὰ ἔλθῃ «κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς».

Παρέλαβε λοιπόν ὁ Ἰησοῦς τοὺς τρεῖς ἐκ τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ «μετεμορφώθη ἐμπρόσθεν αὐτῶν καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια Αὐτοῦ ἐγένοντο λευκὰ ὡς τὸ φῶς». Δεξιὰ δὲ καὶ ἀριστερὰ Αὐτοῦ φάνηκαν ὁ Προφῆτης Ἡλίας καὶ ὁ Θεόπτης Μωυσῆς, ποὺ συνομιλοῦσαν μαζί Του γιὰ ὅσα ἐπρόκειτο νὰ γίνουν. Γιατί ὅμως ὁ Κύριος ἐκ τῶν δώδεκα διάλεξε τρεῖς; Καὶ ἄλλες φορές τὸ ἔπραξε κατὰ τὴν ἀνάστασι τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαεῖρου, κατὰ τὴν Ἀρχιερατικὴ προσευχὴ στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ· γιατί ὁ Πέτρος ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ ὅλους τὸν Κύριο· ὁ Ἰωάννης, ὁ πιὸ ἀγνός, ἠγαπᾶτο περισσότερο ἀπὸ τὸν Κύριο· ὁ Ἰάκωβος πρῶτος θὰ γευόταν τὸ πικρὸ τοῦ μαρτυρίου ποτήριον σὰν τὸν ἴδιο τὸν Ἰησοῦ.

Καὶ γιατί ἀπὸ τὰ ἱερά πρόσωπα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης διάλεξε δύο μόνο, τὸν Μωυσῆ καὶ τὸν Ἡλία; Ἐνα μὲν, γιὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἄλλος εἶναι ὁ Ἡλίας καὶ

ἄλλος εἶναι ὁ Χριστός· γιὰ νὰ διαλύσῃ τῶν Φαρισαίων τὶς διαδόσεις ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς προφήτες. Ἐδειξε μὲ τὴν Μεταμόρφωσή Του ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητές Του καὶ τὸν κόσμον ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος καὶ οἱ ἅγιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι ταπεινοὶ ὑπηρέτες καὶ δοῦλοι. Καὶ δεύτερο, γιὰ νὰ διδάξῃ μὲ τὴν παρουσία τῶν δύο μεγάλων προφητῶν ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ἀφοῦ ἐκ τῶν νεκρῶν ἐπέλεξε τὸν Μωυσῆ καὶ ἀπὸ τοὺς ζωντανοὺς τὸν Ἡλία «ὡς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ἔτι ζῶν ἀνελήφθη».

Ἀδελφοί, ὁ Χριστὸς μεταμορφώθηκε σαράντα ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν Σταύρωσή Του, ἀλλὰ γιορτάζεται στίς 6 Αὐγούστου, δηλ. σαράντα ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν Ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς μεταμορφώθηκε σαράντα ἡμέρες πρὶν τὴν Σταύρωση, ἔτσι καὶ γιορτάζεται σαράντα ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν γιορτὴ τοῦ Σταυροῦ, πὺν «ἐπέχει τὰ δίκαια τῆς σταυρώσεως καὶ τοῦ πάθους». Τοῦτο δὲ γίνεται, γιὰτὶ δὲν εἶναι ἐπιτρεπτό κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Μεγάλῃς Σαρακοστῆς νὰ γίνεται ἑορτασμός, λόγῳ τῆς περιόδου πὺν θεωρεῖται πένθιμη.

Ἐμπρὸς λοιπόν, στὸ Θαβώρ νὰ ἀνεβοῦμε καὶ ἄς μεταμορφωθοῦμε ἐκεῖ καθαρίζοντας ἀπὸ τὰ ψυχοφθόρα πάθη τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά μας καὶ ἄς «μεθύσομε» ἀπὸ τὸ πνευματικὸ κρασί τῆς Ἀμπέλου, πὺν εἶναι ὁ Μεταμορφωμένος Κύριός μας. Ἀμήν.

10 Αὐγούστου, Κυριακή Η' Ματθαίου, (Ἀπόστολος: Α' Κορινθ. 1, 10-17)

Μετά τὴν ἐορτὴν τῆς Θείας Μεταμορφώσεως.

Ἀδελφοὶ ἀκροατῆς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν περικοπὴ πὺ ἀκούσαμε λέγει πρὸς τοὺς Κορινθίους «*παρακαλῶ... ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες καὶ μὴ ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα*». Παρακαλεῖ δηλαδὴ καὶ συνιστᾷ καὶ προτρέπει στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ νὰ δίδουν ὅλοι τὴν ἴδια ὁμολογία πίστεως καὶ νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀνάμεσά τους σχίσματα καὶ διαιρέσεις. Συνιστᾷ ἐνότητα καὶ ὁμοφροσύνη, γιατί ἔχει πληροφορηθῆ «ὅτι ἔριδες» ὑπάρχουν στοὺς Κορινθίους χριστιανούς. Τοὺς προτρέπει λοιπὸν καὶ τοὺς συμβουλεύει νὰ εἶναι «*κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ ὕοι καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ*». Νὰ ἔχουν ὅλοι τα ἴδια φρονήματα, τὴν ἴδια γνώμη, νὰ εἶναι ὅλοι σύμφωνοι καὶ «*ἐν πᾶσιν πράγμασιν ὁμονοοῦντες*», γιατί εἶναι εὐλογημένη κατάσταση καὶ ἀρετὴ· ἡ ὁμόνοια εἶναι θεῖο δῶρο πὺ μεταγγίζει χαρὰ, εὐτυχία καὶ εἰρήνη στοὺς ἀνθρώπους.

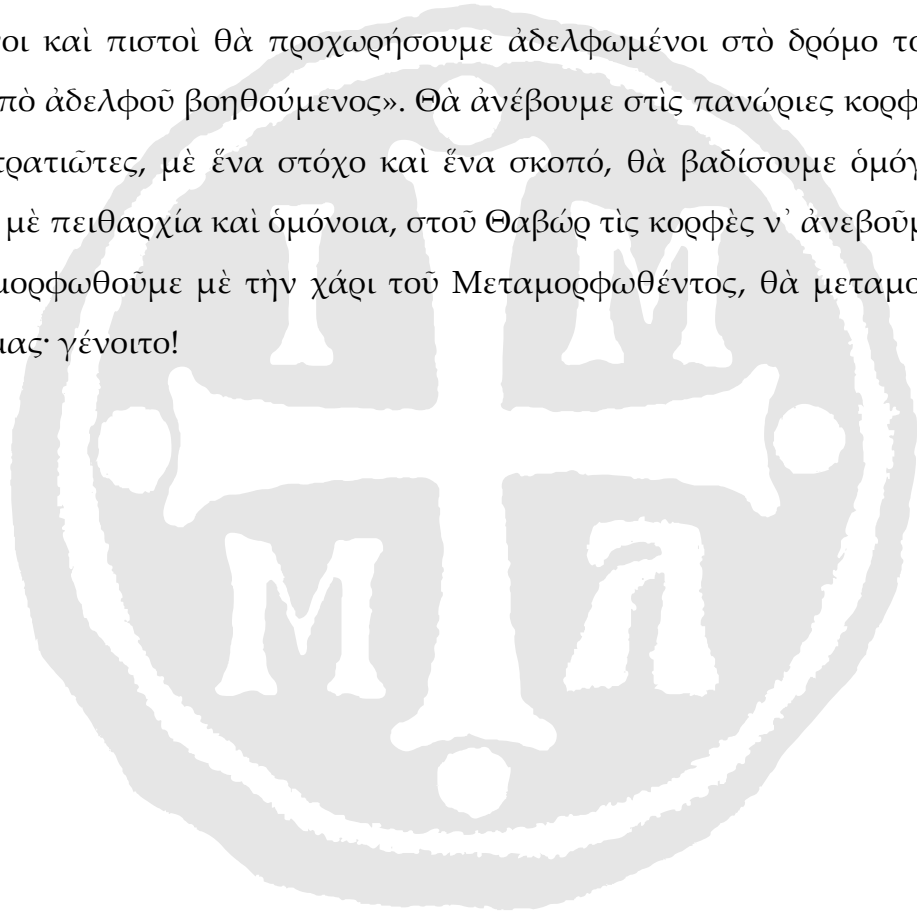
Ἡ ὁμόνοια εἶναι ἀδελφὴ τῆς ὁμοφροσύνης. Τέκνα δέ; τὰ κοινὰ φρονήματα, ἡ κοινὴ πίστη, οἱ κοινὲς ιδέες, ἡ ὁμοφωνία στὶς σκέψεις καὶ τὶς ἀποφάσεις, στὰ σχέδια καὶ τὶς ἐπιδιώξεις, στὰ σοβαρὰ προβλήματα τῆς ζωῆς. Ἀκόμα ὁμοφωνία στὰ χριστιανικὰ δόγματα καὶ τὶς εὐαγγελικὲς ἀλήθειες. Τὴν ὁμοφροσύνη ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς καὶ ὁ νόμος Του τὴν διδάσκει «*Τὸ αὐτὸ εἰς ἀλλήλους φρονοῦντες*». Ὁ ἀπόστολος Παῦλος παρακαλεῖ καὶ εὐχεται ἵνα «ὁ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως» δώσει «*τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν*» (Ρωμ. 15-5), δηλ. νὰ διατηροῦνται οἱ χριστιανοὶ στὴν ὁμόνοια σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος τὸ ζήτησε ἀπὸ τὸν Οὐράνιο Πατέρα στὴν Ἀρχιερατικὴ προσευχὴ Του·

«Ἁγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου... ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν».

Πόθος θεϊκὸς εἶναι νὰ ὑπάρχουν ὅλοι οἱ εἰς Αὐτὸν πιστοὶ ὄντες κάτω ἀπὸ τὴν σημαία τῆς ἐνότητος. Νὰ εἶναι πάντες ὁμόθυμοι καὶ ὁμόγνωμοι, ὁμόφρονες καὶ ὁμοϊδεάτες. Ὁμόφρονες στὰ δόγματα τῆς πίστεως ἀλλὰ καὶ σὲ θέματα καθημερινῆς ζωῆς. Ὁμοφροσύνη νὰ κυριαρχῆ ἀνάμεσα στὰ ἀδέλφια, τοὺς συζύγους, τοὺς συνεργάτες, στὸ σπίτι καὶ στὴ δουλειά· παντοῦ. Δύσκολο βέβαια τοῦτο, γιατί ἡ ὁμοφροσύνη δηλητηριάζεται ἀπὸ ἀνθρώπινα πάθη καὶ κακίες.

Δυστυχῶς στὴν ζωὴ μας κυριαρχοῦν καχυποψίες, φθόνοι, φιλαυτίες, ἐγωϊσμοί, φατριασμοί καὶ ἄλλα τέτοια ζιζάνια καὶ δημιουργοῦνται ἔριδες, διχόνοιες καὶ σχίσματα, πὺν ξερριζώνουν τὰ ὠραιότερα λουλούδια τῶν καλῶν σχέσεων. Καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἐπιβεβαιώνεται ἡ ὑποψία ὅτι τὸ ὠραῖο καὶ τὸ μεγάλο τὸ κυνηγοῦν πολλοὶ ἐχθροί. Ὁ διάβολος, ἀδελφοί μου, μὲ μανία πολεμᾷ τὴν ἐνότητα στὸ σπίτι, στὴν οἰκογένεια, στὴν δουλειά, στὴν κοινότητα, στὸν σύλλογο· θέλει νὰ διασπάσῃ τὴν συνεργασία, νὰ χωρίσῃ, νὰ γκρεμίσῃ, νὰ πληγώσῃ, νὰ δημιουργήσῃ χάσματα, ἐρείπια καὶ διαιρέσεις.

Ἐμεῖς θὰ τὸν ἀφήσουμε; θὰ τοῦ προσφέρουμε «γῆ καὶ ὕδωρ;» Ὁχι! Ἐμεῖς βαθιὰ ἐνωμένοι καὶ πιστοὶ θὰ προχωρήσουμε ἀδελφωμένοι στὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ «ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος». Θὰ ἀνέβουμε στὶς πανώριες κορφές τοῦ φωτός. Σὰν στρατιῶτες, μὲ ἓνα στόχο καὶ ἓνα σκοπὸ, θὰ βαδίσουμε ὁμόγνωμοι καὶ ὁμόφρονες, μὲ πειθαρχία καὶ ὁμόνοια, στοῦ Θαβῶρ τὶς κορφές ν' ἀνεβοῦμε καί, ἐκεῖ ἀφοῦ μεταμορφωθοῦμε μὲ τὴν χάρι τοῦ Μεταμορφωθέντος, θὰ μεταμορφώσουμε τὸν κόσμο μας· γένοιτο!

17 Αὐγούστου, Κυριακή Θ' Ματθαίου, (Απόστολος Α' Κορ. 3, 9-17)

«Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι, παρά τὸν κείμενον, ὃς ἔστιν Ἰησοῦς Χριστός».

Ἄλλο θεμέλιο κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ, παρά ἐκεῖνο ποῦ ἔχει τεθῆ, τὸ ὁποῖο εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ὁ Χριστός, ἀδελφοί μου, εἶναι ἡ ἀσάλευτη καὶ σίγουρη βάση τοῦ πνευματικοῦ οἰκοδομήματος τῆς πίστεώς μας. Εἶναι ὁ αἰώνιος καὶ ἀμετακίνητος θεμέλιος λίθος. Ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας, τῆς ἀλήθειας, τοῦ ἁγιασμοῦ. Ὁ Βασιλιάς τῶν ψυχῶν, ἡ ἐλπίδα τῆς ἐπιτυχίας. Ἡ προϋπόθεση τῆς νίκης. Τὸ μυστικό τῆς εὐτυχίας· εἶναι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Ὅσα κτίζονται στὸν Ἰησοῦ δὲν κινδυνεύουν νὰ πέσουν.

Ἡ δική μας ζωὴ ἄραγε εἶναι θεμελιωμένη στὸν ἀσάλευτο τοῦτον πνευματικό λίθο τοῦ Ἰησοῦ ἢ μήπως Τὸν ἔχουμε ἀγνοήσει καὶ παραθεωρήσει;

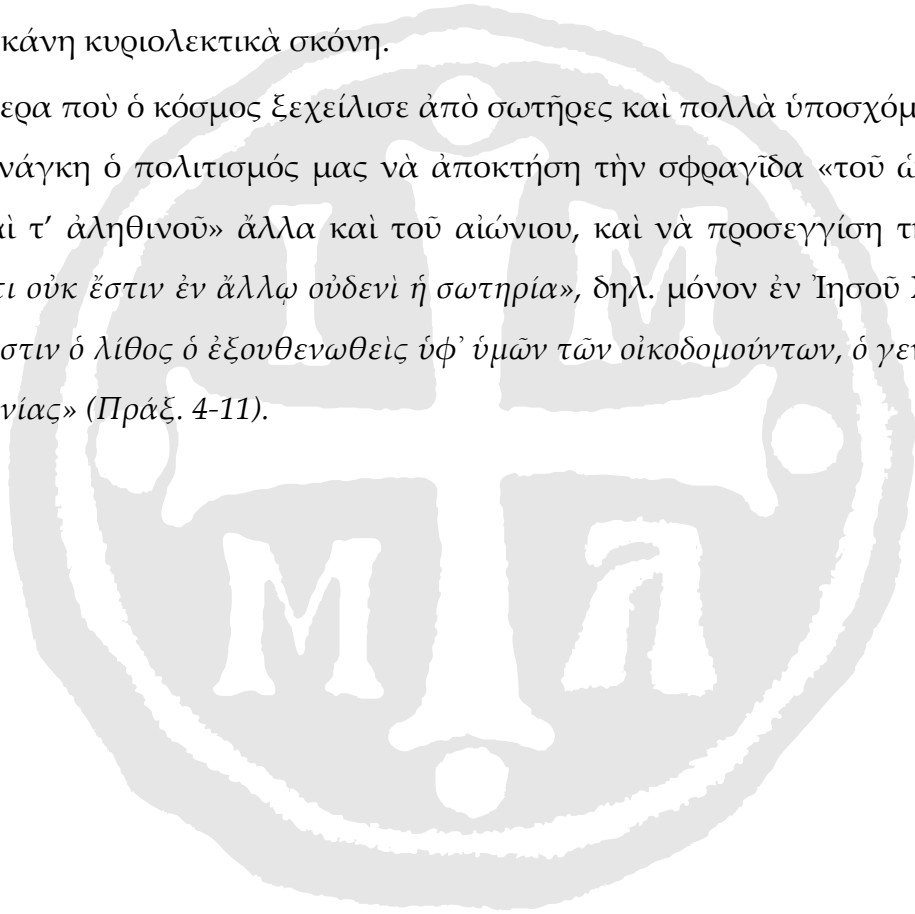
Ἀδελφοί, ἓνας εἶναι ὁ Σωτῆρας καὶ Λυτρωτῆς, ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τοῦ οἰκοδομήματος· «εἷς Θεός, μία πίστις, ἓν βάπτισμα»· ὁ Ἰησοῦς ποῦ συνθέτει τὸ θεμέλιο τῆς πίστεως καὶ τῆς σωτηρίας. Αὐτὸς ποῦ ἀποτελεῖ τὴν πηγὴ τῆς χάριτος καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ. Αὐτὸς ποῦ εἶναι «σοφία ἀπὸ Θεοῦ δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις»· εἶναι ὁ σαρκωμένος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ «ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο». Τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος «χωρὶς ἁμαρτίας». Σ' Αὐτόν, σὰν ἄλλοι λίθοι, καὶ ἐμεῖς οἰκοδομοῦμαστε· στὸν Ἐνα, τὸν μοναδικό, τὸν ἀσάλευτο «προσερχόμενοι... ὡς λίθοι ζῶντες οἰκοδομεῖσθε». (Α' Πέτρ. 2, 5). Ἡ πείρα τῶν αἰῶνων ἔχει καταγράψει πὼς ὅσοι χτίζουν δίχως τὸν Χριστό, τὰ ἔργα τους γκρεμίζονται καὶ πέφτουν. Ἐχει ἐπίσης διαπιστωθῆ πὼς ὅσοι δὲν «θεμελίωσαν ἐπὶ τὴν πέτραν» τὴν προσωπική τους οἰκοδομή, «κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέκαψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ καὶ ἔπεσεν καὶ ἦν ἡ πτώσις αὐτῆ μεγάλη» (Ματθ. 7 - 27).

Ἀγαπητοὶ ἀκροατῆς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ· πολλές ὑποσχέσεις ἀπὸ πολλοὺς ἀκούσαμε στὸν αἰῶνα μας γιὰ εὐτυχία καὶ εὐημερία, εἰρήνη καὶ κοινωνικὴ δικαιοσύνη. Μᾶς εἶπαν πὼς θὰ στέρευαν τὰ δάκρυα, θὰ σταματοῦσαν οἱ πόλεμοι, θὰ βα-

σίλευε μιὰ καινούργια ἐποχή. Καὶ τοὺς πιστέψαμε. Καὶ δυστυχῶς ἦλθε ἡ τραγικὴ διάψευση, ποὺ εἶναι:

Ἐπάρχει πουθενὰ κοινωνικὴ δικαιοσύνη; Σὲ ποιά χώρα ὑπάρχουν ἀδάκρυτα μάτια; Σὲ ποιὸ τόπο ἔσβησε ἡ φτώχεια, ἡ δυστυχία, ἡ ἀδικία; Ἐκατομμύρια εἶναι ἀκόμα οἱ πεινασμένοι. Οἱ πόλεμοι θερίζουν. Ἐλπίδες καὶ ὑποσχέσεις χωρὶς Χριστὸ μοιάζουν μὲ σαπουνόφουσκες. Περιφρόνησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Χριστὸ καὶ θέρισαν φρίκη καὶ θάνατο. Ἐπίκαιρος ὁ Εὐαγγελικὸς λόγος «Ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον συνθλασθήσεται· ἐφ' οὗ δ' ἂν πέσῃ λικμήσει αὐτόν» (Ματθ. 21 - 44). ὅποιος μὲ ἐχθρικές διαθέσεις πέσῃ πάνω στὸν Ἰησοῦ, θὰ συντριβῆ· σ' ὅποιον δὲ πέσῃ ὁ πελώριος λίθος, θὰ τὸν κἀνῃ κυριολεκτικὰ σκόνῃ.

Σήμερα ποὺ ὁ κόσμος ξεχειλίσει ἀπὸ σωτήρες καὶ πολλὰ ὑποσχόμενους ἡγέτες, εἶναι ἀνάγκη ὁ πολιτισμὸς μας νὰ ἀποκτήσῃ τὴν σφραγίδα «τοῦ ωραίου, τοῦ μεγάλου καὶ τ' ἀληθινοῦ» ἄλλα καὶ τοῦ αἰώνιου, καὶ νὰ προσεγγίσῃ τὴν μεγάλη ἀλήθεια «ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία», δηλ. μόνον ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, γιατί «οὗτός ἐστιν ὁ λίθος ὁ ἐξουθενωθεὶς ὑφ' ὑμῶν τῶν οἰκοδομούντων, ὁ γενόμενος εἰς κεφαλὴν γωνίας» (Πράξ. 4-11).

24 Αὐγούστου, Κυριακὴ Γ' Ματθαίου, (Ἀπόστολος Α' Κορινθ. 4, 9-16)

Εἰς τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, ἀγαπητοί μου, ὁ ἀγωνιστὴς τῆς ἀληθείας, ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μᾶς προτρέπει: «*Παρακαλῶ ὑμᾶς, μιμηταὶ μου γίνεσθε*». Αὐτὸ βέβαια ἀκούγεται σὰν παράδοξο, ὅταν μάλιστα ὁ ἄλλος πρῶτος καὶ κορυφαῖος, ὁ ἀπόστολος Πέτρος, μᾶς προβάλλει τὸ αἰώνιο πρότυπο πρὸς μίμηση, τὸν Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος «*ἔπαθε ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ*» (Α' Πέτρ. 2-11). Δὲν ὑπάρχει ὅμως καμμιά διαφωνία ἀνάμεσα στοὺς Ἀποστόλους, ἀδελφοί μου· οὔτε ὁ ἀπόστολος Παῦλος παρασιωπᾷ τὸν Ἰησοῦ. Καὶ αὐτὸ γίνεται κατανοητό, ὅταν ἀκούσουμε καὶ μελετήσουμε τὴν συνέχεια τῆς προτροπῆς καὶ ὑποδείξεώς του· «*καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ*». Καὶ μὲ μεγάλη εἰλικρίνεια καὶ ἀπλότητα ἀναφέρει τοὺς ἐξευτελισμούς, τὶς περιπέτειες, τὶς ἀντιδράσεις ποὺ ὑπέστησαν οἱ Ἀπόστολοι, ἰδιαίτερος ὁ ἴδιος, ἀπὸ τοὺς ἀρνητὲς τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ζητεῖ, μὲ ὅλο το δικαίωμα ποὺ ἔχει ὡς πνευματικὸς πατέρας τῶν Κορινθίων, νὰ τὸν μιμηθοῦν ὅσοι φωτίσθηκαν ἀπ' αὐτὸν καὶ νὰ ἀντιγράψουν τὸ παράδειγμά του.

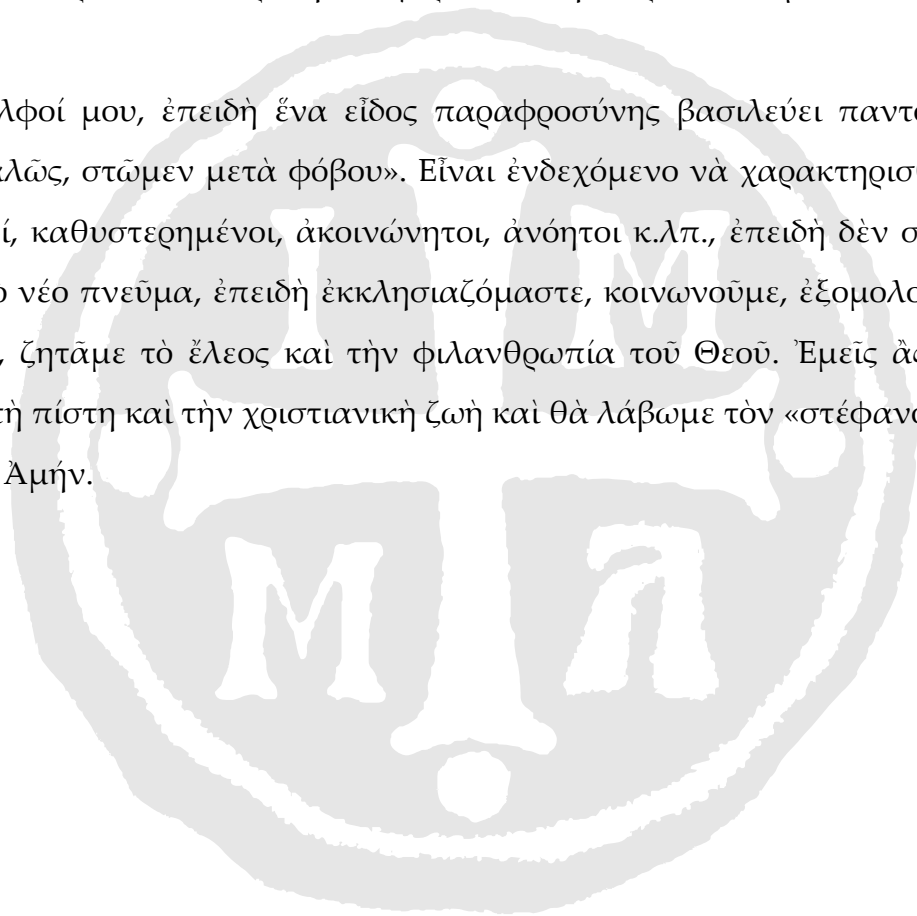
Ὅμως ἡ προτροπὴ καὶ ἐντολὴ του ἀφορᾷ καὶ μᾶς. Ἄς ἐρευνήσουμε σὲ τί μᾶς καλεῖ νὰ τὸν μιμηθοῦμε: καὶ πρῶτα-πρῶτα: στίς θυσίες χάριν τῶν ἄλλων, ὅπως ἀκριβῶς οἱ Ἀπόστολοι, ποὺ ἀπὸ τότε ποὺ ἐβγήκαν στὸ κήρυγμα καὶ περιέρχονταν πόλεις καὶ χωριά, γιὰ νὰ διαδώσουν τὴν νέα πίστη, ὑπέφεραν ἀπὸ ἀφάνταστες τλαιπωρίες καὶ περιπέτειες· «*ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί*». Καὶ ὅμως χάριν τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώπων, ὅλα τὰ ὑπομένουν καὶ τὰ ὑφίστανται ἀδιαμαρτύρητα, γιὰ νὰ ἀπλωθῇ τὸ σωτήριο μήνυμα τοῦ Θεοῦ παντοῦ! Νὰ σημεῖο ἄξιο προσοχῆς καὶ μιμήσεως. Ἐμεῖς πόσες θυσίες κάνομε γιὰ τὴν εὐτυχία ἢ τὴν προκοπὴ τῶν γύρω μας; Θυσιάζομε κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας, γιὰ νὰ τοὺς ἀνακουφίσουμε;

Δεύτερον μᾶς καλεῖ νὰ τὸν μιμηθοῦμε στὴν ἀνοχή: Οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι δὲν ὑπέμειναν ἀπλᾶ τὶς ὅποιες περιπέτειες καὶ δυσκολίες· κυρίως τὶς ἀντιμετώπισαν μὲ ὑπομονὴ καὶ ἀνοχή: «*Λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν*». Μᾶς βρίζουν, λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, καὶ ἐμεῖς εὐχόμαστε ἀγαθὰ ὑπὲρ αὐτῶν· μᾶς καταδιώκουν, καὶ ἐμεῖς δείχνουμε ἀνοχὴ καὶ ὑπομονή· μᾶς

συκοφαντοῦν καὶ ἐμεῖς ἀπευθύνουμε λόγια καλωσύνης. Αὐτὰ εἶναι τὰ γνωρίσματα τοῦ ἀνώτερου ἀνθρώπου, τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ ἀνοχή καὶ ἡ ὑπομονὴ ἀποδεικνύεται ὡς ὁ καλλίτερος τρόπος συμπεριφορᾶς, γιατί ἔτσι καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γίνεται καὶ τὴν ψυχικὴ μας γαλήνη ἐξασφαλίζουμε.

Τρίτον, ἀδελφοί, μᾶς προτρέπει ὁ θεῖος Παῦλος νὰ περιφρονοῦμε τὶς εἰρωνεῖες. Ὑπάρχουν γύρω μας ἄνθρωποι πρόθυμοι νὰ εἰρωνευθοῦν Ἐκκλησία, κληρὸ καὶ πιστοὺς. Ὅπως τότε, τὴν ἐποχὴ τῶν Ἀποστόλων, πού ἐθεωροῦντο περιγέλωσ καὶ καθάρματα καὶ περιψήμα. Ὅμως ἐκεῖνοι δὲν ἐγκατέλειψαν τὸν ἀγῶνα. Περιφρόνησαν τὶς εἰρωνεῖες. Ἐκράτησαν γερὰ τὸν θησαυρό τους «*μὲ καύχησιν ἐν Κυρίῳ*».

Ἀδελφοί μου, ἐπειδὴ ἓνα εἶδος παραφροσύνης βασιλεύει παντοῦ σήμερα «*στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου*». Εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ χαρακτηρισθοῦμε ὀπισθοδρομικοί, καθυστερημένοι, ἀκοινωνῆτοι, ἀνόητοι κ.λπ., ἐπειδὴ δὲν συμπορευόμαστε μὲ τὸ νέο πνεῦμα, ἐπειδὴ ἐκκλησιαζόμαστε, κοινωνοῦμε, ἐξομολογούμε, πιστεύουμε, ζητᾶμε τὸ ἔλεος καὶ τὴν φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς ἄς μείνουμε σταθεροὶ στὴ πίστη καὶ τὴν χριστιανικὴ ζωὴ καὶ θὰ λάβωμε τὸν «*στέφανον τῆς αἰωνίου ζωῆς*». Ἀμήν.

31 Αὐγούστου, Κυριακὴ 14 Ματθ. (Ἀπόστ. Ἑβρ. 9, 1-7)

Ἀδελφοί μου, σήμερα πού ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει γιά τὴν ἰδιαίτερη εὐλογία πού ἀποτελεῖ ἡ κατάθεση τῆς Τιμίας ζώνης τῆς Θεοτόκου στὸ Ναό της στὴν Κωνσταντινούπολη, εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπευθυμίσουμε στὴν ἀγάπη σας τὴν ἀπόφαση τῆς Θεομήτορος «*ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου*», καὶ ὅτι καὶ ἡ παροῦσα ἐορτὴ τῆς Παναγίας μας θεωρεῖται κατάλληλη, γιὰ νὰ προβληθῇ ἡ μεγάλη ἀλήθεια, πὼς πρέπει δηλ. νὰ δεχόμαστε μὲ εὐχαρίστηση τὶς ἐντολές καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὡς «ζώνη ἀσφαλείας» καὶ νὰ νομίζουμε τὸν Θεῖο Νόμο ὡς κλοιὸ πού περισφίγγει καὶ προστατεύει τὴ ζωὴ μας.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἀφ' ἑνός μὲν ἡ «Κεχαριτωμένη», τῆς ὁποίας ἡ ὠραιότητα καὶ τὸ κάλλος ἐλκύει τὶς ψυχές μας καὶ σαγηνεύει τὶς καρδιές μας καὶ αἰχμαλωτίζει τὴν εὐλάβειά μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ προβάλλει ἐνώπιόν μας ὡς μιὰ δυνατὴ καὶ ἀνεπανάληπτη προσωπικότητα. Περιζώννυται ὡς ρομφαία τὴν Τιμίαν Ζώνη της, ὅπως ἀρμόζει σὲ κάθε σεμνὴ γυναικεῖα ἐμφάνιση· καὶ εἶναι καθῆκον κάθε χριστινὸς νὰ περιζώνεται μὲ δύναμη καὶ θέληση ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀγωνίζεται «ἐνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης». Καὶ περὶ ἀληθείας μὲν, γιατί, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ προφῆτης Ἡσαΐας, «ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη» (Ἡσαΐας 53, 6) καὶ ἐπὶ πλεόν «*πονηροὶ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόβουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον πλανῶντες καὶ πλανώμενοι*» (Β' Τιμ. 3-13) καὶ ἔχουν λαθεμένη ἰδέα γιὰ τὴν ἀξία τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς. Τότε ἐπιστρατεύεται ἡ ἀνθρώπινη πονηρία, τὸ ψέμα καὶ ἡ ἀπάτη, καὶ ὁ κόσμος «*παραμορφώνεται*», μεταβάλλεται σὲ κοινωνία πλανῶντων καὶ πλανωμένων.

Ἡ Κυρία Θεοτόκος προβάλλουσα ὡς ἔμβλημα τὴν τιμίαν Ζώνη της, τὸ ἱερό αὐτὸ κειμήλιο πού ἀποτελοῦσε μικρὸ ἐξάρτημα τῆς ἐνδυμασίας της καὶ ἀνῆκε στὰ ἀτομικὰ εἶδη τῆς προσωπικῆς της χρήσεως, προτρέπει ὅλους τοὺς χριστιανούς νὰ περιζωσθοῦν μὲ πίστη καὶ ζῆλο καὶ ἀποφασιστικότητα καὶ νὰ ἀγωνισθοῦν «ἐνεκεν ἀληθείας», γιὰ νὰ διαλυθοῦν οἱ πλάνες πού ὑπάρχουν. Καὶ νὰ μάθῃ ὁ κόσμος ὄχι μὲ λόγια ἀλλὰ μὲ τὸ φωτεινὸ παράδειγμα τῶν χριστιανῶν τὴν ἀξία τῆς χριστιανικῆς ζωῆς καὶ νὰ ἐλκύουν «*τῇ ὠραιότητι καὶ τῷ κάλλει*». Συνιστᾷ ἐπίσης ἡ Μητέρα τοῦ Φωτὸς νὰ ἀγωνιστοῦμε ἐνεκεν τῆς ἀληθείας ἀλλὰ μετὰ πραότητος, γιατί ἡ εἰ-

ρήνη μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, αὐτὴ ποὺ ἐπιτυγχάνεται μετὰ «πραότητος», εἶναι χριστιανικὴ ἐπιδίωξις, εἶναι καρπὸς ἀρετῆς καὶ ἐπιδίωξις ἀγία.

Ὁ θυμὸς, ἡ διαμάχη καὶ ἡ φιλόνεικη διεκδίκηση πρέπει νὰ ἀποβληθοῦν ἀπὸ τὴ ζωὴ μας, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ λέμε «εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ περιζωννύων με δύναμιν καὶ ἔθετο ἄμωμον τὴν ὁδὸν μου» (ψαλμ. 17, 32) καὶ περιζωσμένοι τὴ ρομφαία τῆς χάριτος νὰ ἀγωνιζόμαστε ἕνεκεν ἀληθείας μετὰ πραότητος. Ὅμως γιὰ νὰ ὑπάρξῃ εἰρήνη καὶ ἀρμονία στὶς διαπροσωπικὲς μας σχέσεις, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ δικαιοσύνη καὶ ἀναγνώριση τοῦ δικαίου τοῦ ἄλλου κατὰ τὸ Δαυιτικὸν «Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήνησαν, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφίλησαν». Ἡ ἀλήθεια προϋποθέτει ἀγάπη, ἡ ἀγάπη γεννᾷ τὴν πραότητα καὶ τὴν εἰρήνην καὶ πάντα ταῦτα, ἀλήθεια, ἀγάπη, εἰρήνη, πραότης προϋποθέτουν τὴν δικαιοσύνην. Ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος, ἀδελφοί μου, ἀπευθύνει πρὸς τὴν Θεοτόκον τὴν δέηση· «περίζωσον δύναμιν ἡμᾶς Παρθένε, τῇ Ζώνῃ Σου, κατ' ἐχθρῶν ἐνισχύουσα ἡμᾶς», γιὰ νὰ ἀναδειχθοῦμε ἄξιοι καὶ πρόθυμοι γιὰ ἀγῶνες «ἕνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης». Ἀμήν.

